

даному питанні суттєво зросла через згортання власного виробництва мазуту. На користь даного висновку свідчить і факт згортання експорту. По-друге, з 2012 року намітилася трансформація кола постачальників даної продукції. На провідні позиції в імпорті відповідних товарів в Україну вийшла Білорусь, замінивши Росію. По-третє, у відносинах України з Російською Федерацією з приводу закупівлі енергетичної сировини очевидні факти цінової дискримінації. Енергетична сфера використовується правонаступником СРСР для провадження неімперіалістичної політики та здійснення політичного тиску, тому питання забезпечення енергетичної безпеки та енергонезалежності України на даному етапі слід вважати питанням національної безпеки.

Література

1. Черноусенко О.Ю. Стан енергетики України та результати модернізації енергоблоків ТЕС / О.Ю. Черноусенко // Проблеми загальної енергетики. - 2014. - Вип. 4. - С. 20-28.
2. Енергетична галузь України: підсумки 2015 року. – К.: Центр Разумкова, Видавництво „Заповіт”, 2016. – 71 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://razumkov.org.ua/upload/2016_ENERGY.pdf
3. Енергетичний баланс України // Офіційний сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukrstat.gov.ua>
4. Статистична інформація // Офіційний сайт Міністерства енергетики та вугільної промисловості України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://mpe.kmu.gov.ua/minugol/control/uk/publish/archive?cat_id=35081
5. Експорт-імпорт окремих видів товарів за країнами світу // Офіційний сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukrstat.gov.ua>
6. Импорт товаров в Республику Беларусь за январь-декабрь 2015 года // Официальный сайт Национального статистического комитета Республики Беларусь [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.belstat.gov.by/upload-belstat/upload-belstat-pdf/oficial_statistika/6znak-2015-god-29-07-2016/TT100I05.pdf

УДК: 330.341

Білошапка Вікторія Степанівна,
канд.екон.наук, доцент,
доцент кафедри банківської справи
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана», м.Київ
e-mail: 2docent@ukr.net

ДО ПИТАННЯ ПРО ВПЛИВ ДЕРЖАВИ НА ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНО-ОРІЄНТОВАНОЇ ЕКОНОМІКИ

Анотація. Розкрито специфічні риси інноваційно-орієнтованої економіки, показано вплив держави на її формування, представлено майбутні результати формування інноваційно-орієнтованої економіки в Україні.

На сучасному етапі надзвичайно актуальним завданням України є формування інноваційної економіки. Відмінною ознакою такої економіки стає постійна поява нових продуктів і послуг, а також більш короткий термін життєвого циклу інновацій. Сучасним науковим товариством доведено, що поліпшення конкурентоспроможності як підприємств, так і країн в цілому, неможливо без підвищення інноваційної складової в економічному розвитку. Інноваційний характер економіки є засобом поліпшення функціонування господарських систем, підвищення продуктивності праці, і, в підсумку - поліпшення якості життя населення, що є глобальною метою будь-якої держави.

Від того, наскільки значною буде інноваційна складова економічного розвитку країни, залежить її роль і місце у світовій економічній системі, стабільність і рівень розвитку національної економіки на даному етапі і в майбутньому. Дане питання є особливо важливим для України, яка активно шукає своє власне місце у світовій економічній і політичній системі.

Інноваційна модель розвитку країни – це забезпечення структурних зрушень в економічному процесі країни та підвищення її технологічного рівня. Її реалізація передбачає науково-дослідне забезпечення довгострокових програм розвитку, створення механізму фінансування нововведень, реалізацію концепцій маркетингу в підрозділах інноваційної організації, здійснення інноваційних програм, створення прогресивної системи інформаційного забезпечення, вирішення стратегічних і соціальних суспільних проблем.

Інноваційно-орієнтована економіка розвинених країн визначається низкою специфічних рис:

- чітко визначеною спрямованістю відтворювального процесу на досягнення високої технологічної конкурентоспроможності країни за рахунок наукових знань, технологій та інформації;

- наявністю соціально-економічної інфраструктури, що відповідає завданням зростання технологічної конкурентоспроможності до рівня найбільш розвинених країн світу;

- наявністю технологічного і виробничого потенціалу – матеріальних і людських ресурсів, здатних забезпечити випуск конкурентоспроможної високотехнологічної продукції;

- порівняно з традиційною економікою значно більш високими показниками економічної ефективності виробництва, які здебільшого досягаються за рахунок інноваційних чинників.

Для країн – інноваційних лідерів характерними ознаками є висока концентрація найбільш рентабельних видів бізнесу (з найбільшим вмістом доданої вартості в ціні продукту), переважно високотехнологічна структура національного виробництва, винесення за межі власної країни ресурсоємних та екологічно небезпечних виробництв, зосередження у своїх руках найбільших фінансових потоків[1].

Цілі та напрямки впливу держави визначаються, перш за все, характерною особливістю тієї чи іншої галузі, її виробничо-економічним потенціалом й рівнем конкурентоспроможності основної продукції[2]. Всі галузі народногосподарського комплексу країни в залежності від рівня конкурентоспроможності своєї продукції можна розділити на три групи.

Перша група галузей має великий конкурентоспроможний потенціал і давно працює на світовому ринку. Це галузі паливно-енергетичного комплексу, хімічна і алюмінієва промисловість.

Галузі другої групи виробляють продукцію, близьку до конкурентоспроможної на світовому ринку. Це оборонна промисловість, машинобудування.

Галузі третьої групи включають в себе агропромисловий комплекс, легку та харчову промисловість. Їх продукція на світовому ринку котирується слабо або не котирується, тому вони орієнтовані головним чином на внутрішній ринок.

Вплив держави на ці групи галузей відрізняється за характером, масштабами, обсягом ресурсів.

Вплив держави на формування інноваційно-орієнтованої економіки реалізується через:

- розробку і вдосконалення нормативно-правового забезпечення інноваційної діяльності, механізмів її стимулювання

- створення системи підтримки інноваційної діяльності, розвитку виробництва, підвищення конкурентоспроможності та експорту наукомісткої продукції;

- розвиток інфраструктури інноваційного процесу, включаючи систему інформаційного забезпечення, систему експертизи, фінансово-економічну систему, систему сертифікації і просування розробок тощо;

- розвиток малого інноваційного підприємництва шляхом формування сприятливих умов для функціонування малих організацій і надання їм державної підтримки на початковому етапі діяльності;

- вдосконалення конкурсної системи відбору інноваційних проєктів і програм.

Безумовно, необхідно враховувати можливості муніципальних, корпоративних та інших інноваційних систем, які діють в тому чи іншому регіоні, а також соціальну структуру економіки: перша складова потрібно для створення стабільних зв'язків і їх вірної конфігурації в системі; друга складова - щоб визначити, на який вид власності можна спиратися, а який слід розвивати.

Міжнародний досвід інноваційного розвитку дозволив виявити ключові закономірності впливу держави на формування інноваційно-орієнтованої економіки:

- фінансування науки та освіти;

- стимулювання виробничого сектору економіки;

- розвиток інфраструктури економіки;

- висока роль регіонів і окремих територіальних міжрегіональних комплексів у розвитку національної інноваційної системи.

Проблеми недосконалості впливу держави на формування інноваційно-орієнтованої економіки України можуть бути представлені в такий спосіб:

- відсутність системності в законодавстві в сфері інноваційної політики відбивається і на самій інноваційній системі - не регулюються взаємовідносини суб'єктів, не визначені ролі, не виявлено стратегічні напрямки науки і технологій;

- не закріплено високу роль університетської науки (затягування ВНЗ в сферу наукових досліджень без адекватного законодавства, фінансування, інфраструктури, майданчиків взаємодії з бізнесом і владою);

- відсутність стимулів до продовження наукової та дослідницької роботи, їх недофінансування;

- відсутність сучасних форм інноваційної інфраструктури (західні зразки, впроваджені в практику України, не працюють);

- слабкий розвиток фінансових інститутів (інвестиційних банків, венчурних фірм);

- безсистемність пільг і преференцій, адміністративні бар'єри.

Рішення більшості вказаних проблем не вимагають принципово нових знань, можна використовувати набутий досвід. Треба йти шляхом Китаю, який ефективно використовує відібрані світовою практикою підходи для вирішення завдань формування незалежної інноваційної економіки без політичних і соціальних потрясінь[3].

Поки ж в Україні політична складова інноваційної кампанії істотно випереджає її економічний компонент. При всій пильності уваги влади до інноваційної сфери, ясно, що не можна створити в нашій країні інноваційну економіку виключно лише методами адміністративного регулювання. Досвід інших країн наочно свідчить, що найбільшу ефективність дає розумне поєднання цільової державної політики, яка вибудовується елітами, і ринкового механізму.

Інноваційний шлях є стратегічним вектором розвитку людства на найближчу перспективу, оскільки забезпечити іншим шляхом політичну стабільність і економічне зростання не представляється можливим. Тільки формування та успішний розвиток інноваційно-орієнтованої економіки дасть змогу Україні перетворитися з відсталої транзитивної країни прецесійного типу на країну з високим рівнем добробуту переважної частини суспільства [4, с. 37].

Побудова органічної економічної моделі, заснованої на знаннях, креативі і перспективному баченні майбутнього, передбачає створення умов для перетворення науково-технічного потенціалу України в один з головних драйверів політичного і соціально-економічного зростання.

Яскравими майбутніми результатами формування інноваційно-орієнтованої економіки в Україні повинні стати:

- якісно новий рівень ресурсозбереження;
- зростання продуктивності праці й фондівіддачі;
- зниження матеріаломісткості, енергомісткості, капіталомісткості продукції;
- досягнення високої конкурентоспроможності продукції;
- докорінне перетворення структури народного господарства і зовнішньої торгівлі в бік розвантаження сировинного сектора економіки і збільшення внеску виробничих галузей;
- якісно новий рівень життя населення;
- подолання технічного відставання країни.

Література

1. Інноваційний потенціал України : монографія / А. А. Мазаракі, Т. М. Мельник, В. В. Юхименко, В. М. Костюченко, Л. П. Кудирко [та ін.] ; за заг. ред. А. А. Мазаракі. – К. : Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2012. – 592 с.
2. Панченко Є. Моделі фінансування інновацій / Є. Панченко, А. Жеваго, М. Кір'якова // Ринок цінних паперів України. – 2012. – № 8. – С. 3–14.
3. Никонова, Я.И. Инновационная политика в системе государственного регулирования устойчивого развития национальной экономики: монография / Я.И. Никонова; Новосибирский государственный технический университет. – Новосибирск : Изд-во НГТУ, 2010. – 259 с.
4. Соскін О. І. Теоретико-методологічні аспекти аналізу національної економічної моделі /О. І. Соскін // Актуальні проблеми економіки. – 2011. – № 3. – С. 36–45.

УДК 336.6

Brychka Solomiia,
Student,
Kyiv National Economic University
named after Vadim Hetman,
Sb0674512323@gmail.com

MODERN MECHANISMS OF MEETING EFFICIENT GREEN INVESTMENT PROJECTS FINANCIAL RESOURCES NEEDS

In these thesis is highlighted the mechanism of stimulus of private equity firms and individuals to allocate their resources into the green investment projects and the instruments of government policy, those should be used.

In the last years term “green investing” becomes more and more well-known together with its rising importance and significance. Nowadays environmental issues are discussed among countries’ leaders who try to get them solved.

As green investing is a far modern category, it would be appropriate to analyze its substance.

Green investments are traditional investment vehicles (such as stocks, exchange-traded funds and mutual funds) in which the underlying businesses are somehow involved in operations aimed at improving the environment. This can range from companies that are developing alternative energy technology to companies that have the best environmental practices. Unfortunately, because individual beliefs on what constitutes a "green investment" vary, exactly what qualifies as a green investment is a bit of a gray area. Purchasing stock in a business that is an industry leader in terms of employing environmentally conscious businesses practices in a traditionally "ungreen" industry may be considered a green investment for some, but not for others. [1] Because of a clear uncertainty of understanding and determination of this basic term, it may also bring the uncertainty into evaluation of volumes or tendencies of this issue. We need to conclude of how we think of green investments. We consider them as asset inflows, those are used for upgrading existing technologies or creating new ones, which result in improvement and decreased negative influence on environment together with generating other positive social effect or creating income for investor.